

[Glistrup]

Men hvad er så baggrunden for denne taknemlighed? Ja det er – og dér har arbejdsministeren igen ret – at vi stod over for en truende situation: alt kunne bryde ud i kaos i form af lockouter og arbejdskampe af den ene og anden art, og det var da dejligt at blive befriet for det. Men der er ingen inden for dem, der har mediemagten her i Danmark, der har forklaret, hvorfor vi var i den truende situation. Det var vi, fordi den klæge, sammenhængende masse, som det er svært at se forskel på, af SVCQMB-partier igennem 20 år har misrøgtet deres hverv herinde og altså derigennem selv skabt den truende situation.

Ej heller har medierne givet tilstrækkelig oplysning om, at der skam var rigeligt med andre muligheder for at komme ud af den truende situation både foreløbigt og varigt end det, man nu kommer frem med her, og som der ligefrem var nogle der LO ad. Det skulle de ikke have gjort. For det, man har gjort, er, at man er gået hen til medicinskabet og har grebet den flaske, der stod nærmest, og det var altså arsenikflasken, som man nu hælder på det danske samfund. Det kan godt i første omgang være meget rart at få hældt noget arsenik på sig – det giver god stemning, som om det var champagne – men det bødes der for i lange år, hvad kun var en stakket glæde, sagde allerede J. P. Jacobsen, og det kunne han godt have gemt til den situation, som nu er opstået.

For resultatet er jo det, at man ikke mærker arsenikken. Hvad gør det med alle disse milliarder kroner i underskud på den ene eller anden måde? Der er jo ingen, der nogen sinde har set en milliard kroner eller kommer til at se det, så det er et eller andet verdensfjernt noget, så det spiller jo ingen rolle. Og det gør det heller ikke, så længe vi har en finansminister, som kan låne og låne og låne og låne og låne og låne og låne, sådan som han faktisk kører hele sin linje. Så spiller det ikke nogen som helst rolle, at man hælder arsenik på den danske befolkning, som man reelt gør.

Men man har fortiet, at der i allerhøjeste grad både i den øjeblikkelige situation og på længere sigt er et redningsbælte, er et alternativ, og det er jo noget, som forskrækker arbejdsministeren, når han så pludselig bliver stillet over for, at man for første gang i LOs og fagbevægelsens 80-årige tilværelse ople-

ver, at der virkelig er en nytænkerbevægelse i Danmark, som truer socialdemokratiets monopol, og derfor lyver man hele vejen igennem, når man skal omtale alternativet, redningsbæltet, måden, hvorpå fremskridtsbevægelsen kan redde Danmark.

Man talte så sent som nu i arbejdsministerens tale om, at vi skulle gå ind for en lønnedsettelse. Aldrig er fremskridtspartiet gået ind for en lønnedsettelse for nogen som helst. Vi er gået ind for en nedsettelse af bruttolønsomkostningerne for virksomhederne, men det er noget helt, helt andet end en lønnedsettelse. Fremskridtspartiet er til stadighed gået ind for og går til stadighed ind for lønforhøjelser gennem skattnedsættelse. For det, der har skabt problemerne i Danmark, er jo, at skatterne er blevet for store.

I de selv samme timer, hvor vi har ført denne debat i dag, er der jo fra de såkaldte makroøkonomer derhenne i finansminister Heinesens budgetdepartement fremkommet 17–19 sider, som endeligt og definitivt i det specielle EDB-sprog, som man inden for disse skabningers kredse nu fører frem, sætter den endelige torpedo under den type indkomspolitik, som regeringen Anker Jørgensen har kørt igennem disse fire år, som forklarer, at det simpelt hen ikke kan lade sig gøre. Nu har de altså på deres 17–19 sider efter disse mange år omsider fundet ud af, at den indkomspolitikfilosofi, som regeringen Anker Jørgensen har ført, er fuldstændig meningsløs. Det har vi andre jo kunnet sige i mange, mange år, for det er jo så åbenbart for enhver, der har færdedes i det danske samfund, at når man har tynget den danske befolkning ned, er det, fordi man har lavet en alt, alt for stor offentlig overbygning.

Derfor skal man ikke køre indkomspolitik på den måde, man gør fra regeringens side ved bare at sige: nu skal vi presse lønningerne ned. Nej, indkomspolitik er at gå løs på dem, der har raget for store indkomster til sig. Det er de indkomster, som skal bekæmpes i indkomspolitikken. Og hvem er det? Det er stat og kommuner igennem disse enorme eksplosioner, som skatterne har haft igennem de 13 år, der gik forud for, at fremskridtspartiet kom her i folketinget, og det halve år, der er gået, efter at vi fik den forfærdelige SV-regering her i sommer. Det er den type indkomster, der skal sættes ned. Det er statens og kommunernes indkomster.